

SPÁČ V ÚVALU

Toť díra zeleně, v níž tiše zpívá řeka,
vlévajíc do travin svůj stříbroskvoucí cár,
kam z pyšných pahorků sluneční světlo stéká,
toť úval se sluncem, jež ztrácí zde svůj žár.

Vojáček bez čapky a s nachýlenou šíjí
spí s ústy dokořán v modravé řeřiše
pod mráčkem, z kterého se proudy světla lijí
až na zem do trávy, kde leží na břiše.

Má nohy v kosatcích, spí, usmívá se sladce,
jak děcko v nemoci, když přitulí se k matce.
Přírodo, zahřej ho, je velmi chladný rok!

S nehybným chřípím spí za rosy, která studí,
spí s rukou složenou na svojí klidné hrudi
a dvěma ranami má prostřelený bok.

/Říjen 1870/

Arthur Rimbaud: Au cabaret vert
přel. Bohuslav Reznal

V ZELENÉ HOSPŮDCE

v pět hodin večer

Už týden vlácel jsem své chabé střevíce
po štěrku cestou k Charleroi v stínu.
V zelené hospůdce hned vedle silnice
jsem požádal o chléb a uzeninu.

Úplně spokojen a nohy pod židlí
jsem pozoroval kresby na ubruse
a skvrny od sádla a povidlí,
když vešlo děvče, přítloustlé a rusé,

— tu jistě polibek tak honem nepoplaší —
a přineslo mi hrnek s režnou kaší,
kus čerstvé slaniny a šunku na míse,

tu šunku, růžovou a krásně navoněnou
štiplavým česnekem, a holbu piva s pěnou,
již zlatil paprsek večerní tesknice.

/Říjen 1870/

Arthur Rimbaud: Na Bohême
přel. Vítězslav Nezval

MÁ BOHÉMA

/Fantazie/

Chodil jsem po světě a měl jsem ruce v kapse.
Také můj svrchníček už byl jen vidinou.
Múzo, tys spolčila se s pěkným hrdinou.
A přitom snil jsem jen o samé velké lásce.

Mé prasklé kalhoty se splaskly v chumáč dř.
Zasněný Paleček, já louskal jsem si v běhu
rýmy. Ve Velkém voze dlel jsem na noclehu.
Mé hvězdy šuměly, když přišel podvečer.

A já jim naslouchal na kraji u silnice,
za dobrých večerů při svitu večernice,
a rosa stékala mi zvolna po čele,

když s nohou na srdci za fantastické luny
jsem tahal pérka z bot jak povolené struny,
drnkaje do taktu, a básnil vesele.

HLAVA FAUNOVA

V listí jak ve schránce uprostřed zlatých skvrn,
v nejistém listí, jež mezi květy chrání
nádherný polibek a jasmínový trn,
čilý a proráží je skvělé vyšívání,

zbloudivší faun své plaché oči sklání
a hryže zuby červenavý květ:
zhnědlý jak réva v době vinobraní
se třese v listí smíchem jeho ret.

A když se ztratil — jako veverka —
jeho smích všecko listí rozehrává.
Polekán hejlem, jenž hryže jádérka,
polibek lesa se zlatě zadumává.

